

WSPOMNIENIE 1.

Emerytowany duchowny (76 lat), mieszka w domu parafialnym przy ul. Katedralnej od 1978 roku.

Miejsce: Nabrzeże Odry za Katedrą / Bulwar Włostowica. **Czas:** Lipiec 1997 rok

Jak pamięta Ksiądz Odrę z tamtych dramatycznych dni w 1997 roku? Co wtedy najbardziej zapadło Księdzu w pamięć, jeśli chodzi o wrażenia słuchowe?

Tego się nie da zapomnieć. Dla nas Ostrów to zawsze była oaza ciszy, rzeka była łagodna. Ale w lipcu dziewięćdziesiątego siódmego rzeka przestała pluskać. Ona zaczęła... ryczeć. To był potworny, niski, głęboki pomruk, który było słycać w pokojach nawet przy zamkniętych oknach. Woda niosła ze sobą połamane drzewa, jakieś bele drewna, które z ogromną siłą uderzały w filary mostów. Temu potwornemu szumowi fali towarzyszyły takie głuche, metaliczne tąpnięcia. No i ta przerażająca cisza nocna – wyłączyli wtedy prąd, miasto zamarło, nie było samochodów, tramwajów, tylko ten jeden, wielki, nienaturalny ryk rzeki za oknem. Człowiek czuł ten dźwięk całym ciałem, aż ciarki szły po plecach.

WSPOMNIENIE 2.

Pani Anna (54 lata), nauczycielka muzyki, mieszka w kamienicy przy ul. Kanonia od niespełna 30 lat.

• **Miejsce:** Most Tumski i rzeka pod nim. **Czas:** Zima na przełomie stycznia i lutego 2006 roku (jedna z mroźniejszych zim we Wrocławiu).

Czy ma Pani jakieś konkretne wspomnienie dźwiękowe związane z rzeką, które kojarzy się Pani z zimą na Ostrowie?

Podczas zimy dwa tysiące szóstego roku były potworne mrozy i Odra wokół Ostrowa całkowicie zamarła. Pamiętam luty, kiedy przyszedł nagły dzień odwilży i lód zaczął pękać. Stałam wtedy na Moście Tumskim. Dźwięk był

niesamowity – to były takie głośne, suche trzaski, przypominające wystrzały z bicia albo karabinu, które niosły się echem między murami kościołów. Te wielkie kry lodowe płynęły i tarły o siebie z takim szorstkim, syczącym dźwiękiem, a potem z impetem uderzały o filary mostu. Co ciekawe, cały ten napór lodu sprawiał, że stalowa konstrukcja Mostu Tumskiego delikatnie pracowała. Jak się oparło o barierki, to słychać było takie bardzo wysokie, metaliczne piski napiętej stali.

WSPOMNIENIE 3.

Pan Marek (41 lat), ogrodnik dbający o tereny zielone wokół Kurii, mieszka na poddaszu budynku przy ul. św. Idziego od 2015 roku.

• **Miejsce:** Bulwar Włostowica i ogrody nadwodne. **Czas:** Perspektywa codzienna (lata 2020–2026).

Mieszka Pan nad samą wodą od kilkunastu lat. Jak rzeka zmienia pejzaż dźwiękowy Pana dnia codziennego?

Rzeka dla mnie to taki naturalny zegarek. Rano, około piątej czy szóstej, na Ostrowie jest niemal idealna cisza. Słychać wtedy tylko, jak woda delikatnie i rytmicznie uderza o te betonowe schodki bulwaru – taki miękki, usypiający plusk. Ale już po dziewiątej rano rzeka zmienia ton. Zaczynają pływać statki wycieczkowe. Najpierw słychać niski, basowy warkot silnika, który potrafi rezonować w szybach moich okien na poddaszu. Potem dochodzą do tego turyści. Woda działa jak wielki głośnik – pasażerowie statków rozmawiają na pokładzie normalnym głosem, a ja na górze słyszę każde ich słowo, jakby stali na moim balkonie. Wieczorem z kolei, kiedy ruch zamiera, uwielbiam słuchać kaczek i łabędzi. Ich głośne pluskanie i trzepot skrzydeł o wodę to dla mnie znak, że dzień na Ostrowie się kończy.

WSPOMNIENIE 4.

Siostra Benedykta (68 lat), mieszka w Domu Zakonnym przy ul. św. Marcina od 1995 roku.

Miejsce: Okna klasztorne wychodzące na Odrę oraz przyklasztorny dziedziniec. **Czas:** Codzienna rutyna (wspomnienie utrwalone w pamięci przez dekady).

Mieszka Siostra w sercu Ostrowa Tumskiego od wielu lat. Jak brzmi dla Siostry Odra, kiedy jest Siostra wewnątrz murów klasztoru?

W klasztorze cisza jest świętością, dlatego każde zakłócenie tej ciszy odbiera się inaczej. Dla nas Ostrów to nie tylko miejsce pracy, to przede wszystkim czas modlitwy. Kiedy w nocy, otwieramy okna na dziedziniec od strony rzeki, Odra brzmi zupełnie inaczej niż w dzień. Wtedy woda wydaje się „gęstsza”. Słysząc takie delikatne, niemal intymne pluskanie wody o kamienne umocnienia nabrzeża. To brzmi jak szept.

A czy są dźwięki, które wyjątkowo mocno kojarzą się Siostrze z tym miejscem?

Najpiękniejszy jest dialog wody z dzwonami. Kiedy biją dzwony Katedry, dźwięk nie jest ostry – woda jakby go „wygładza”, niesie go ze sobą dalej, w stronę miasta. Ale jest jeszcze coś... Czasem, gdy wiatr wieje od strony rzeki, słyszymy dźwięki, których inni pewnie nie zauważają. To takie specyficzne, rytmiczne uderzenia lin cumowniczych o maszty zacumowanych przy bulwarach łodzi. Latem, gdy turyści krzyczą na statkach, staramy się zamykać okna, by nie naruszać modlitewnego skupienia, ale ten szum wody, ten pierwotny głos rzeki – on nigdy nie znika. Towarzyszy nam nieustannie.